

Kelta–magyar „rokonság” nyelvünk tükrében¹⁰⁶

I. Játék a szavakkal: „Én nem tudtam azt kérem...”

Az emberivé való fejlődés alapvető mozzanata volt, a „beszéd” kialakulása. A beszédhang konkrét, fizikai természetű jelenség, amelynek számos egyedi és alkalmi jellemzője van. A hang fiziológiai jelenség, mert képzésében beszélő (hangképző) szerveink vesznek részt; ugyanakkor fizikai-akusztikai jelenség, mert rezgés formájában terjed. A *beszédhang* képzésében a tüdőből kiáramló levegő járul hozzá. A kiáramló levegő akadályokba ütközik: ezek a hangszalagok (a gégefőben), a garatfal a nyelvcsappal, a nyelv a szájpadlással és a két ajak vagy a felső fogsor az alsó ajakkal (*Zsuffa Zoltán*né: 'Gyakorlati Magyar Nyelvtan' nyomán).

A tüdőből kiáramló levegő a gégén, gégefőben halad keresztül. Ha a gégefőben lévő hangszalagok zárállásba helyezkednek, a levegő megrezgeti őket – ekkor zenei hangok, „zöngék” keletkeznek. Így keletkeznek a zöngével párosuló magánhangzók és a zöngés vagy lágy mássalhangzók. Nyitott állásban a hangszalagok nem képeznek akadályt, és ekkor a gégében nem keletkezik hang. Így keletkeznek a szájüregben a „zöngétlen” (kemény) mássalhangzók. Részállásban a H-hang keletkezik.

A *magánhangzók* képzésekor csak a hangszalagok képeznek akadályt a levegő útjában. Módosítja a magánhangzót a nyelv függőleges mozgása, az, hogy a nyelv a szájpadlás hátsó vagy elülső részéhez közelít, ill. ha az ajkak, működésük során, kerek vagy résszerű alakot vesznek fel, valamint a kiejtés időtartama.

A magánhangzó tehát a szájüregben keletkező zöngés hang. Ez lehet:

- alsó (A, Á, E), középső (É, O, Ó, Ö) vagy felső (I, í, U, Ú, Ü) nyelvállású,
- mély (hátulképzett: A, Á, O, Ó, U, Ú) illetve magas (előlképzett: E, É, I, í, Ö, Ü),
- ajakkerekítéses (A, O, Ó, Ö, U, Ú, Ü) és ajakréses (A, E, É, I, í).

Ismervén a gége fejlődésének történetét, biztosra vehető, hogy az első megszólalni kezdő ember, az alsó és mély, ajakkerekítéses és rövid (vagyis, a még fejletlen beszédtechnika számára a legegyszerűbben kimondható, tehát legkevésbé „energiaköltséges”) magánhangzóval próbálkozott először, vagyis az A-hanggal. A többi magánhangzó, idővel az A-hangot imitt-amott helyettesítette, színezetet adva ősnyelvünknek. Valószínűleg a mindennapi szükséglet, a szavak diverzifikálásának szükséglete, illetve a hangharmónia kifejlődése meghozta a magánhangzók megnyújtását.

Mássalhangzók képzésekor a tüdőből kiáramló levegő útjában valamilyen akadály áll. Egyetlen kivétel a H-hang, amelyet a részállásban lévő hangszalagok hoznak létre.

A többi mássalhangzó a szájüregben keletkező hang, amelynek olykor „zenét” ad a hangszalagok zárállása:

- P > B, K > G, T > D, Sz > Z, S > Zs, Ty > Gy.

Ismét a fejlődéstan ismereteihez folyamodva mondhatjuk, hogy nagy valószínűség szerint, az első kimondott mássalhangzó pár, a „nyelvcsapi” (toroki vagy „guturalis”) mássalhangzók:

¹⁰⁶ A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Tizedik Magyar Őstörténeti Találkozóján Tapolcán 1995. augusztus 15-én tartott előadás írott változata. Megjelent: *A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Tizedik (Tapolca 1995) Magyar Őstörténeti Találkozó és Negyedik Magyar Történelmi Iskola Előadásai és Iratai*. Budapest-Zürich, 1996. 29-74. old. ISBN 963 85274 8 X *Acta Historica Hungarica Turiciensia X. évfolyam 1. szám*. ISSN 2297-7538 <http://mek.oszk.hu/06500/06505/06505.pdf>. Valamint a Zürichi Magyar történelmi Egyesület Tizenhatodik Magyar Őstörténeti Találkozóján, Szentendrén 2001. augusztus 7-én tartott előadás írott változata. Megjelent a *Magyar haditechnika és magyar hadjáratok a kora középkorban. A második világháború és történelmi következményei Magyarországon (1939-1949)*. (Szentendre 2001). Budapest-Zürich, 2002. 51-63. old. ISBN 963 86100 6 9 és *Acta Historica Hungarica Turiciensia XVI. évfolyam 1. szám*. ISSN 2297-7538 <http://mek.oszk.hu/06700/06790/06790.pdf>.

- K- és G-hang volt.

Az ajkak játékaival már a B- (P-, V-, F-), illetve M- (N-) hang kiejtése is lehetővé vált.

A nyelv bevetése jelentette a nagy előrelépést és meghozta egy sor egyéb mássalhangzó:

- G-, Cs-, D-, J- és Ly-, L-, N-, R-, S-, Sz-, T-, Ty-hang)
kiejtésének lehetőségét.

A kifinomult vagy lágy mássalhangzók:

- Gy-, Ny-, Z-, Zs-hang) megszületéséhez már szükség volt a „primitív” beszédtechnika (és „beszédapparátus”: hangszalagok, nyelv és ajkak használata stb.) továbbfejlődésére. A kutatók egy hangtani árváltozási skálát is felállítottak.

E szerint így történik a hangok felcserélődése:

B (> V) = P (> F)

D(>Gy)=T(>Ty)>Z

G>Gy>J(G=K)

K >C> Sz > Z(K >X)(K >T), ill. K >C >Cs >S >Zs

L = R (L > Ly)

M = N (> Ny).

Az A betűvel kezdődik ábécénk (talán tényleg így is kezdtük). Az A-hang kiejtése a legegyszerűbb, csak szánkat kell kinyitni, majd egyszerűen kilélegezni. Ehhez kapcsolódtak mássalhangzók, vidékről-vidékre eltérően zöngés és zöngétlenek, feltehetően úgy, hogy a „zajos vagy hangos” tájakon (tengerparton, szeles pusztán, hegyekben) kemény hangok kerültek túlsúlyba, egyéb, „békésebb” területeken (nagy folyók mentén, mocsarak partján, berkek szélén, erdei tisztásokon, városokban) lágy hangok érvényesültek.

Minden egyes ember (nép) úgy kezdte, hogy nevet adott mindennek, ami őt körülvette. Ezek az első vagy kezdetleges földrajzi nevek mind egyszótagúak voltak, majd ezek összekapcsolásával több szótagú szavak alakultak ki s így újabb és újabb elnevezések.

Egyszerű, egyszótagú szavakkal kezdődött minden. Legősibb szavaink is ezt bizonyítják:

MA, TA, RA (úr), SU (ös), KA (kő), IL (élet), AN (hon) stb.

Ezek az egyszerű szavak „kombinációja” indította el az emberivé válás nagy forradalmát, a beszéd kialakulását – így lett többek között:

TA+ ÚR lett TARA és TÁR női, illetve TAÚR férfi változatában. Az ÚR (> ARA) szavunk nemtelen (!).

TARA ma is gyakori név a Brit-szigeteken. TÁR a női istenséget jelölte: IS-TÁR, TERRA (a Földanya);

TA-ÚR volt a „vezér”, ő volt a nép MÉNc, BIKAJa.

ÚR + TA lett ERDŐ (majd ÚR + ERDŐ = AR-ARÁT vagy ERDŐ + (H)ELY = ERDÉLY és így tovább).

A szavak fejlődéséről, vagyis a szavak számtalan kombinációlehetőségéből származó, lényegében végtelen változatok láncáról teljes képet festeni lehetetlen, csak pár példával szeretném illusztrálni, hogy mégis megéri a szavakat (ezen „szálló relikviák” <verba volant> régmúlt időknek?) egy kicsit bonckés alá venni.

Kezdjünk el, tehát, játszani (ös)szavainkkal.

MA(M) / MAMA / AN / ANU / NIN / NANA (MAMA, ANYA), és ennek végtelen változatai, amellyel mi mindig a NU (= NÖ) rokont neveztük meg:

MAMI, NAGY-MAMA, NÉNI, NAGY-NÉNI vagyis ÁN-GY(Ó).

Az *ANGYO*-val kapcsolatosan érdemes egy kitérőt tenni: az angol is így hívja nagynénjét, vagyis *írAUNT* (ánt), de még a német is a (ős)magyarból vehette (A)ZANGYÓ = TANTE, (TOZ/ T=D<>Gy) szavát. Fordított irányú átvételről szó sem lehet, mert ekkor ez magyarul „tántyó” lenne. Valamikor az „őskorban” magyarul is, feltehetően, „AN-D(O)” lehetett, az ángyó vagyis a „nagynéni” a „kisanya” volt (szumír kicsinyítő képzővel), amolyan „pótmama”.

Nem is beszélünk mi, magyarok, olyan csudabogár, rokontalan nyelvet... !

„MAMI” és „AN(U)” volt az „ŐS-ANYÁ”-nk is; ezért vált szükségessé a természetes anyánkat külön „ÉDES-ANYÁ”-nak nevezni, egyedül a magyar nyelvben ma is.

Jézus nagyanyja (Mária édesanyja), tehát az „Ősanya” neve: ANNA (=ANYA) volt.

A szumírek „AN”-ja és a kelták „ANU”-ja ugyancsak az Ős-Anya (a „Föld-Anya”) neve. *Proinsias MacCana* a 'Kelta mitológia' című könyvének 86-ik oldalán a következőket írja : „Az ír irodalomban DANU-t gyakran összekeverik ANU-val, akit Cormac 'Glosszáriuma' az ír istenek anyjaként említ ('mater deorum Hibernensium'). Egy Kerryben található hegység neve még nyilvánvalóbban mutatja Anu azonosságát a földdel – Dá Chích Anann, azaz Anu Csecsei” (így a magyar fordításban!), azaz az (Ős-)Anyá Csecse.

„Danu”, DÁ-NU (= kelta „JÓ ANYA”) a termékenység és bőség istennője (!).

(*Proinsias MacCana* 'Kelta mitológia': A szigeten élő kelták istennői, 86. oldal)

Ugyanebben a könyvben olvasható, hogy a kora-ír mesékben a túlvilág neve: ANNWN, azaz az „Asszonyok Országa” volt (ugyanott 80. és 86. oldal); vagyis helyes fordításban: ANN-WN (annún) = ANYA-HON.

Az Ős-Anya országa – tehát ahol mint „ember” megszülettünk, ahonnan elszármaztunk, ahonnan elkeztük benépesíteni az egyre „bővülő” és még békeességben élő világot – neve:

MA (értelme : föld, ország, hon) = „Anyá-Ország”

összetett szavakban -AM / -EM (pl. a kelta „EM-HAIN” < „MA-HON”);

szumír MA (hon, föld, ország), egyiptomi MAT (föld), ó-szíriai MOT (föld),

manysi /vogul és hanti /osztják nyelven MA (hely, föld, vidék),

észtil MAA (hon, ország, haza), finnül MAA (föld, lakóhely).

DAD/DADA/A(D)DA/ABA (ATYA, APA)

szumírban ADDA, mint ÁDDÁMU (= ATYÁ-M) a bibliai „ŐS-ATYÁ”-nk. Innen származott a magyar ATYA (tata, nagytata, dédi), az ír ATHAÍR (á(t)har) és DAGH-DA (Jóisten „JÓ-ATYA”), a welsh DAD (dád) ül. az angol DAD (ded).

Ahogy az ANYA (ANU) szavunk az „Istenséggel” fonódott össze, ugyanúgy az ATYA mindinkább az ŐS- ATYÁ-t nevezte meg (ATYAÚRISTEN, MIATYÁNK). Helyét átengedte „APU”-nak, amely Őt a mindennapi szóhasználatból kiszorította.

A szumír „APSZU” (APA-ŐS?) azonos a magyar „APÁ”-val:

„Midőn fönn az ég névtelen

s alant a föld szintazonkép;

APSZU, az ősz-kezdet, minden

dolog teremtője, atyja

s Mummu-Tiátnat őszanyánk még

vizekkel egybemosódtak;

nem volt szárazföld se, lép se,

s egyike sem a tündéreknek;

név nélkül szunnyadóit a sors is,

betöltetlen várt a végzet –

Apszu s Mummu-Tiámat akkor

tündéreknek nemzett és szült:

szülték Lahmut s Lahamut. ”

(Gilgames eposz 18, 1 tábla).

(*Dr. Zakar András* 'A sumér hitvilág és a Biblia': I. A világ teremtése, 31. oldal)

APA szavunkat más ural-altáji népek is használják (koreai, japán). Törökül ellenben „BABA”. A törökök valószínűleg az aszír ABU ból vehették. Igaz a nyelvészek azt állítják, hogy az ABU „sémita eredetű”, habár ez egyáltalán nem valószínű. Az „ó-héber” Jehova (JEH-OVA) is annyi

mint „JÓ-/ÉG-ABA”. Az „ÉG” szó is szumir eredetű (lásd IGI-GIG a „nagy istenek”)! Az egyiptomiak két szóval jelölték papjaikat: ABU-/ AB-/ ABAS-nak és PAPA-nak (innen származ(hat)ik ABBÉ, PÁPA, PAP szavunk).

CERNE-ABBAS egy falu Angliában. Itt található a híres Fehér-Óriás „The White Giant” vagy másik nevén HELITH (=”ELŐD”). A domboldalra „festett” férfi alak egy Herkules-féle ábrázolás (bunkós)bottal egyik kezében. „Cernunnos” (kernunos) – „Koronás” – neve egy töredékes ESUS- („AZ ŐS”-t ábrázoló)-dombormű közelében, az ún. párizsi reliefen maradt fenn – olvasható *MacCana* tanulmányában. A domborműnek megmaradt része egy agancsos istent ábrázol, akinek az agancsán két oldalt egy-egy „TORQUES” („nyakperec” – a magyar fordításban – ugyan miért nem „TARKÓperec”?) függ. Ismeretes, hogy a „torques” (szépen franciásan) a kelták jellemző viseleti tárgya volt. Hasonló kép látható a dániai (kelta) ún. Gundestrup-üst külső falán: „Istenség, aki mindkét kezében egy-egy szarvasbikát tart.” (*P. MacCana* 'Kelta mitológia': Cernunnos, 39. oldal.)

TARANIS volt a kelták mennydörgés-istene (a „DURRANOS” – egyébként írül TORRAN [torrán] azt jelenti magyarul, hogy „zaj”, vagyis amolyan „durranás”) és róla azt mesélték, hogy a bunkósbotjával idézte elő a mennydörgést. Egy másik kelleke a kerék volt – a kelta CAR (=TARAN-IS „az égi kerekes”?). Hasonlóan, a magyar népmesékben is, az Isten (némelykor Szent-Péter) a „Göncölszekeren” utazik amikor dörög!

Az Ős-törzsről való leszakadás, a szétválás kisebb csoportokra (családokra), eredményezte a tovaköltözést, az új telepek (még nem kolóniák) létrehozását, a terjeszkedést. Így alakultak kisebb tájegységek – feltehetően már az „ATYÁK” vezetése alatt, de még szoros kötelékben az Ős-Anyával. Ezek feltehetően rokon (testvér) települések voltak, – nevük:

TA (ház, haza, vidék - táj),

mint HETI-TA ország, ÉGI-TA (Egyiptom), ELA-DA (Hellas), KEL-TA (Caldea);
összetett szavakban -AT (pl. ZIGGURAT = aZ-ÉGÚRn(H)ÁZA).

(H)ÁT, vagyis (T>Z) „HÁZ” – közös „finnugor” szó, egyébként szumirul is ÁSZ: innen (talán, kelta közvetítéssel) származhatott az angol (H)OUSE, a német (H)AUS, a latin és új-latin nyelvekben (C)ASA. Angolul HUT és németül HÜTTE házikót jelent.

Welshben TY (ta) – zárójelben a kiejtése – házat jelent, többesszámban TAI (táj); tehát, több „ház” az „táj”, azaz TANYA (= TA + HON) – mint az angol TO-WN (ta-un).

A kelták, településeiket (latinul „oppida”) DUN-nak nevezték: Da-HUN (az angol TOWN elődje) és nyelvükön feltehetően „erődöt” jelentett. (*Bili McKenney* 'The Celts: Europe's People of Iron': 21. old.), tulajdonképpen „tanya” értelemmel bír.

A magyar OTT / OTT-HON hangtanilag nagyon közel áll az angol AT / AT-HOME (et/et'houm) kifejezéshez, mindkét nyelvben ugyazt fejezi ki:

AS / IS / US / OS – az ősök megjelölése: „ISA or és hamu...” (Halotti beszéd),
magyarul OS, szumirul SU (legalább is annak olvassuk manapság):

„...az ég hős Asszonyát, aki a teljes fényt árasztja ki,

SU nagy leányát, Innanát akarom köszönteni!” (*Dr. Zakar András* 'A sumér hitvilág és a Biblia': Dal Inannához, 210. oldal)

„OS” szavunkkal találkozunk OS-IR-isz egyiptomi vagy akár Z-EUS („(A)Z OS”) ó-görögök „fő” isten nevében is. Mindkettőjük jelképe a sólyom, a SU-LI(L)-OM (az „ŐS-LELke-hONa)! A magyar ŐS-ök a regékben (nép)mesékben, mondákban HŐS-ökké váltak. Az ősöket nem csak lelkünkben őriztük meg, de kis szobrok-(az „isák” („izék”)-ként a házi, családi oltárokon is (*Dr. Padányi Viktor* 'Dentu-Magyararia' könyve nyomán). Később, az (h)ősök után (így az utolsó ír „honfoglalás” – összesen hat volt – utáni korban is, mikor a „zöld szigeten” megjelennek az ibériából származó, és már latinos kultúrával rendelkező, utolsó telepes hullámot képviselő kelt-ibérek, „gael”-ek), az (h)ősök-istenek a túlvilágba költöznek. Itt is felosztották egymás között a „világot”. Mindegyik „istennek” megvolt saját területe, birtoka, SIDH-je = magyarul SÁG-/ SZEG-je. A föld felszínéből kiemelkedő köralakú, művileg létrejött dombokat, „megaronokat” nevezték így. Az ír „SIDH”-nek Walesben „SIR” (az angol „SHIRE” [birtok] elődje) a megfelelője.

DAGHDHA „szó szerint a Jó-Isten” az aki minden (h)ősnek „egy Sídhet, vagyis egy tündérdombot jelölt ki.”¹⁰⁷

Az ír SÍDH szótagolva „ŐS-TA”, akárcsak a magyar SZEG / SÁG „ŐS-KŐ” („kö” szumirul „ország”, azaz UR-SZEG) – ilyen Magyarországon: SZEG-ed / SZEG-halom / Barca-SÁG / Maros-, Udvarhely-, Aranyos-, Csík-, ill. Három-SZÉK stb. Az „ŐS-ÚR-LÉ”, az Osúr itala (= SÖR) volt a kelták „táltos” itala is. Ma welshül CWRW (kúru) ismeretes, hogy az S-hang a K-hang „lágyabb” változata csupán; ua. Indiában SURA. Az angol „egyszerűen” A LÉ-(ALE – ejtsd: „éjl”)–nek nevezi. „ŐS” szavunkkal AS-ÚR (aszir), ES-UNNA (akad), OR-OS-HÁZA (magyar) városok nevében is találkozunk.

RA / AR / UR / IR / ER – az Úr neve volt: RÁ – „Főisten” az ó-egyiptomiaknál, UR-AN-OSZ egy „ógörög” isten.

RÁ-ból származik a magyar ÚR, ARA, ÁR-PÁ-D, ER-DŐ, AR-ANY valamint az ír RÍ („úr”) és a franciák ROI (keltáktól kapott „király”) szava; ugyanúgy a német UR-ALT (nagyon régi, ó értelemmel) vagy (H)ER(R) ami az Úr, ur, illetve (hím-)ő megnevezése.

Ismerünk ÁRJÁ-kat, (H)URRI népet, valamint UR, UR-UK, AR-PA-D, AR-AD, MA-RI stb. várost a Régi Keleten (és Magyarországon). Az angol telepes is vitte városai nevét, vitte „York”-ját, „London”-át, „Manchester”-ét az „Új-világba”. UR-ARTU (AR-ARÁT), IR-ÁN, EUR-ÓPA földrajzi (és bibliai) elnevezés.

Az ÚR-ral kapcsolatosan igen fontos összetett szavak jöttek létre, a „fiatal” (törzs)közösséget, társadalmat akár szabályozó értelmek, szimbolikák. Vizsgáljunk meg egy néhányat („ÚR” szavunk nemtelen!): MA + RA = „MÁRIA”, értelme „Anyá”, ha női személyt neveztünk meg, lehet férfi is, és ekkor „MAÚR”, vagyis az „Anyaföld (MA) ura”. TA + RA = női „TARA” (TA-ARÁja) és férfi „TAUR” (TA-URa) változatban:

TARA – ír istennő / TERRA – a latin Földanya / ISTÁR – folyamközi termékenységi istennő, valamint kánaán föld- és termékenységi istennő (utóbbiban: ŐS + TÁR): ISTÁR-templom volt Babylonban is, de volt Magharet(a bibliai „Názareth”)–ben is. ISZTER az AL-Duna neve, ISZTER-GOM pedig Esztergom. ESZTER egy „bibliai” név. Ugyanakkor TERRA latin „föld”, TÍR ír „ország” (vö. magyar TER-ület). A magyar TÁR, TÁRol, TERhes, TARt (ölbe tart, törődik) szó is ezt az „összetett” fogalmat őrzi.

TAÚR – a táj („tartomány”) / tanya ura, a nép méné (bikája) és ez a szimbóluma is (lásd latin nyelvekben a bika neve) – feltehetően még egy-egy bikával is meg kellett mérköznie, ereje és bátorsága bizonyítékául. A bikaviadal szokása a Földközi-tenger partjain ma is élő hagyomány (baszk, spanyol és katalán földön). THOR, a germánok – keltáktól átvett – egyik legfontosabb istene nevét innen kap(hatta; egyébként is a mondában ő mindig mint egy „Bauemhof (udvarház) főnöke, ill. mint családapa, mint a nagycsalád feje mutatkozik be – tehát mint egy valódi TAÚR (=ház ura). Európa közepén van egy TA-ÚR-(H)EL (Tirol).

Egy-egy ilyen kisebb település (TANYA) = „TA” (ház) élén az „Anyá” és az „Apa” állt, vagyis a: MA-TA-ÚR → MA-TÁR / MA-TER (mind szépen csengő „indogermán” szó?),

a MAT-ARA: MA-T =Anyaföld (szumir MADA) UR(nő)/ARÁ-ja:

„Ó, Mada...

Országok országa, törvénytudás népe,

Napkelet és Nyugat közt a világnak fénye... ”¹⁰⁸

BA-TA-ÚR → PÁ-T-ER, PÉ-T-ER (> rom. JU-PI-TER, felesége pedig a JU-NO). „Ba-Ta-Úr” hatalmának, erejének szimbóluma volt a „BOT” (FA-(d) szumir „fácska”),

¹⁰⁷ MacCana, P.: Kelta mitológia (A Tuatha Dé Danann), Budapest, 1993, 63-64.old.

¹⁰⁸ Dr. Zakar András 'A sumér hitvilág és a Biblia': I. A világ teremtése / Enki és Sumér, Garfield (USA), 45. old.

így ő a BOT-ÚR a BÁT-OR, az élenjáró (BÁTHORI, NYÍR-BÁTOR, ULAN-BÁTOR), a VIT-ÉZ (b = v), a BOT-OS. A bot (angol BAT) az „üt” (angol HIT) és férfiassági szimbólum – belőle származik, mássalhangzóromlással, a hímtag és a nemi aktus magyar neve (vö. BES(z) a kánaániak „termékenység és BŐség” istene).

Idővel az APA „egyeduralkodóvá” válik, ő lesz a település, a tanya „feje” (vezére): felesége(i), gyerekei és esetleg cselédei felett szeretettel őrködő „családapa”: ABA + ÚR = (A)BA-ÚR. Ebből az összetett szóból alakulhatott ki magánhangzótorlódással „BER” szavunk:

B-ER,...mint a „hon” (MA) védelmezője és lakója, az EM-BER. (→ spanyol (H)OMBRE, ill. kelta AMBERIC („emberek”?); AMBER gyakori családnév Walesben.

Az „ember” szavunk, kezdetől fogva a férfit jelenthette, ’az asszony nem ember’ – mondja a székely közmondás és valójában ebben semmilyen sovinizmus nincs, az asszony akkor még „Anyá” (ANU) volt.

Egy másik továbbfejlődése az „(A)ba-Úr” fogalmának a „BŐ-ÚR” szavunk:

BŐ-ÚR: egyes családok meggazdagodtak, „földesurakká” váltak, hatalmas állatállománnyal, temérdek „holdak”-kal, cseléddel és rabszolgával és olykor saját hadsereggel „bírtak”. A magyar BÍRÓ, BÍRni (uralkodni), BÍRodalom szavunk is ezt alátámasztja. A német „BUR” (> der Bauer = a paraszt) a „föld” ura és megművelője, de még a szláv „bojár” vagy akár a román „BO-ER” is mind erről a „magyar” töről fakadnak.

Előfordulhat ugyan, hogy a „bőúr” fogalma az állattartással összefüggésben jött létre és később értelme bővült. A kelta BÓ (bó) szarvasmarhát jelent, a magyar BIKÁ ennek csupán becézése (BO-KA = BI-KA).

László Gyula, leírja a 9. századi magyar társadalom felosztását: Nagyfejedelem és kísérete (táltos, tárnok stb.), ÚR-törzsfők, BŐ-nemzetségfők, nemzetségi ELŐKELŐK.¹⁰⁹

Hasonló felépítést mutat az ír társadalom is. „...a kora-ír társadalom druidákra, harcos nemesekre (flatha) és szabadokra (bó-airigh) való tagolódása, ...megfelel annak, ahogy Caesar a gallokat druidákra (druides), equites-re és plebs-re osztotta.”¹¹⁰

A kelta (ír) „BO-AIRIGH” (bóárák) akár csak a magyar „BŐ-URAK”, a gazdag (nem harcos) társadalmi csoport neve; nemcsak hasonló értelemmel bírnak, de mindkét nyelvben a kifejezés többszámú van!

Az ABA-ÚR, ill. „BŐ-ÚR” idővel kialakította a gazdag és hatalmas „FŐ-ÚR” fogalmát. Feltehetően az első „vezérek” is így kezdték: egy-egy, hatalomra és egyre több gazdagságra vágyó, saját hadseregének erejében bízó BŐ-ÚR lerohanja és elfoglalja a szomszéd településeket, és egy bizonyos vidéken ő lesz a FŐ-ÚR (az uralkodó = a „Fáraó”). Fáraó volt a neve a történelmi Egyiptom királyainak.

Az *egyiptológusok* a Fáraó fogalmát „nagy ház”-nak fordítják. Először azt hittem, hogy ez egy amolyan vicc, amilyenektől csak úgy hemzsegnék a modern történetírások (pl. az Indiában használt „bierahnliche” indogermán „sura” stb-stb.). Idővel be kellett látnom, hogy (mint mindig) „igazuk” van... csak ennek nem felel meg a magyar hivatalos terminológia: görögül ugyanis PHARAON a neve, vagyis FO-ÚR-(H)ON, és ez valóban „Nagy Ház”. Talán helyesebb lenne egyszerűen magyarul FŐ-ÚR-ról beszélni!

A „FŐ-ÚR”-nak nem csak magyar etimológiája (eredete) van, de belőle egyéb magyar (és „nem-magyar”) szavak is továbbfejlődtek, kialakultak. Az ír FHIR (férfi), a magyarban még a (-fi) szótaggal is bővült; az angol „husband”-nek a magyar megfelelője ellenben a FÉRJ ((j) birtokos névmással), tehát észrevehető az összó, ami feltehetően magyarul is FÉR vagy FÍR volt, akárcsak az ír (kelta) nyelvben.

¹⁰⁹ László Gyula: Árpád népe, Budapest, 61. old. és 39. ábra.

¹¹⁰ MacCana, P.: Kelta mitológia, Budapest, 1993, 60. old.

A Főúr színe lett a FEH-ER, a Főúr felesége(i) a FEH-ÉR-NÉP, a Főúr „széke” (vára) a FEH-ÉR-VÁR. A kelta eredetű angol „FAIR” szó jelentése (világos)szőke – vagyis (majdnem) fehér. Ókeltául FAIR volt az „Ősanya” megjelölése is, a mai szóhasználatban Szűz-Mária címe, mint a walesi „Llanfair” (angolul „Saint Marys Church”) helyiség neve is bizonyítja (magyarul a város neve: „Fehér(nép)-Temploma”).

Az „angol” mesékben (Fairytale = Tündéri mesék) a FAIR a „jó” tündér megnevezése, őneki meg mindig gyönyörű szép (világos)szőke haja van (azaz majdnem fehér).

A „Főúr” utódlása fiú ágon honosodott meg, a férfiak társadalmi vezető szerepüket biztosítva. Ő vitte a FAJ-t tovább (ír PAJ (paj) = FIÚ és így ő lett „fő”-gyerek, vagyis a „FI” (apafi, atyafi) – a „FIÚ” (lat. „FILIUS”);

„Látjátok feleim szümtükkel mik vagymunk, isa pór és hamu vagymunk” (Hallotti beszéd).

Érdemes még elidőzni FIÚ szavunknál: FIÚ (= PIÚ = BIÚ) nagyon „egybecseng” az angol BOY-jal, amelynek alapját a kelta eredetű és a mai ír nyelvben is használt „PAJ” (ejtsd : paj) szógyök képezi. Ugyanakkor a magyar BOJ-TÁR és az angol (amerikai, vagyis alapjában kelta) COW-BOY ugyanazt a mesterséget űzi! Még a román BAI-AT is kelta-magyar eredetről vall (a román nyelvészek pedig nem ismerik eredetét).

A Főúrak természetesen meggazdagodtak, Bőségben éltek, BÓ-ÚRak módjára. A szakál viselete a „főúriság” szimbóluma lett (→ latin BARba / német BART), a „férfiak” ugyanakkor egyes tájakon fejdísz-(BER-ETT)-et is hordtak. (Franciaországban – Galliában – ma is).

A magyar BAR-ÁT („bar” + szumir kicsinyítőképző „-d”), akárcsak a kelta BAR-D szavunk is, a „férfi” jelentésű ős szótőre (BER) vezethető vissza. Waddell szerint Britannia ős neve a BARAT-HON: „The original form of this name Britain ... was Barat-ana or Land oft he Barats” – idézi őt Baráth Tibor 'A magyar népek őstörténete' című könyve 61. oldalán.

IL – szumírban „élet”: szumírul a „LU” a valamivé változás jele, (E)LU+IL = LIL – szumírban „lélek”: az „elő-élet”. ÉLettel és LÉLekkel gyönyörű magyar összetett szavak alakultak, mint például:

IL + (H)ON → (ILON) lény (élőlény) – mint URAS-LÉNY (oroszlán), BŐ-LÉNY (BŐ kelta szarvasmarha),

LIL + (H)ON → LILIOM (a „Lélek Hona”), Európában mindenhol a lelki „tisztaság” szimbóluma,

IL + AN(U) → ILONA (az „Élet-Anya”): mint a mesebeli „Tündérlona” vagy a trójai „Szépilona”,

TA-ÚR / AN + LIL → TURUL (magyar (A)TyA-ÚR-LIL = „Atyaúr-Lelke” / szumir Szentlélek ENLIL),

ŐS / SU + LIL + (H)ON → SO-LY-OM (az ŐS lelke honol benne - emiatt „totem” madár),

(A)BA + (L)IL → (BAAL) BÁL isten, a kánaáni „Ős-Atya”.

BÁL - a termékenység, a szerelem, a „BÁJ” és a BUJAság istene.

„Valentine-Day” a „szerelmesek napja” a mai Nyugat-Európában és az angol nyelvterületen. „Valentin” a középkori „szerelem lovagja” Britanniában, Belguimban és Észak-Franciaországban, vagyis a „kelta” vidéken. Írország közepén, a „tarai dombon áll Fái Köve, az a 'fállikus' kő, amely felsikoltott, ha az az ember érintette meg, akit királynak szánt a sors”, vagyis ez egy FÁLikus megalit, írja MacCana a 'Kelta mitológia'-ban, ahol a „szakrális” királyt megválasztották.¹¹¹

A kelták egyik fő ünnepe, a November 1-jei „SAMHAIN” („ŐSÖK-HONA”) napja mellett, a május 1-jei „BELTENE” (a tavasz, a szerelem, a termékenység) ünnepe volt.¹¹²

„BEL-TENE” a „BÁL-(EN)TEN”. ENTEN neve a Gilgames eposzban is fennmaradt:

„Enlil válaszol Emeshnek és Emennek :

¹¹¹ MacCana, P.: Kelta mitológia (Szakrális királyság), Budapest, 1993, 114 -117. old.

¹¹² MacCana, P.: Kelta mitológia, Budapest, 1993, 127. old.

Az egész föld számára életet adó víznek Enten a 'tudója', mint az istenek gazdálkodója ő hozott létre mindent, Emesh, fiam, hogyan hasonlítod össze magadat Entennél, a testvéreddel?'¹¹³

Tehát, ENTEN az „ÖNTÖ(N)”-zés mestere.

BÁL-ENTEN vagy „BÁJ-ÖNTÖN” nem lehet más, mint a „húsvéti” öntözés „istene”, egy tipikusan „fálikus” jelkép, a „Valentine-Day” meg az öntözés napja. Mikor és hogyan kapcsolták össze a „keresztény” húsvéttel, ezt ne taglaljuk, maga az ünnep – még a vallásos fátyol alatt is – mai napig egy „termékenységi” ünnep maradt. A húsvéti öntözés szokása Európában csak a „magyar” vidéken él ma is, a mi „életterünkbe” betelep(ed)ett más nemzetiségűeknél is (legyen az német, szláv vagy román, holott a „határon”-túli testvér ezt nem ismeri), ami annak bizonyítéka, hogy ez egy (nagyon !) ősi, a Régi Keletről (Kánaánból!) származó magyar szokás, a „BÁJ” isten, a „BUJA-ÖNTÖN” (Valentin?) napja. Hasonló az indiai, évente megtartott, a Gangesz szent folyóban való „megtisztuló” fürdés napja, és itt a nők (vederrel való) „lelocsolása”.

BÁL-isten nevéhez fűződik a szórakozást kifejező „BÁL” (meg „háziBULI”) szavunk, ugyanúgy, mint az olaszok CARNE-VALE-ja is: a kelta „koronás” (szarvas) (CERNUNNOS-BAL) Bál-isten ünnepe. Szexuális kicsapongásairól igen híres olasz „farsang” idején nem valószínű, hogy a „húst elhajtották”, hanem ellenkezőleg! Ma is azt a férjet, akit megcsalnak, „felszarvaznak” – ez a közmondás is a Szarvas-/Koronás-Isten, Cernunnos-Bál emlékét őrzi: az ő papnőivel („feleségeivel”) lehetett egy ilyen termékenységi ünnep alkalmával „szórakozni”. Mi ilyenkor „MURI”-zni is szoktunk („MAUR”-ozni?), mint ismeretes MAURIA (a szumir MARTU) volt a későbbi Szíria és Phönícia neve – ez volt „Bál-isten” őshona.

BÁL-isten nevéből alakulhatott egyéb (összetett)szavak: BÁL-NU (bálna = német WAL) / BAL-ÚR (az ír mitológiában a Man-szigeti „egyszemű” BALOR), DIEU-BAAL (francia „diable” = ördög), / BEL (kelta „csodálatos”), BEL-LE (francia „szép”) / szláv BALsoj (nagyságos), BjELO (fehér), BELgrád (Főúr-/Fehér-Vár) / BAL-TI tenger, BAL-AT-ON, BAÁL (Basel), BOL-OGNA, BEL-G(I)UM stb. földrajzi elnevezés / BÉLA, HANI-BÁL („Bál ajándéka”), DECE-BÁL név.

AN – „csillag” és „hon”; ugyanakkor „ég” = a „csillagok hona” (mint a középkorban „kitalált” UNIVersum is). ANU feltehetően az Ős-ANYA fogalmából alakult ő (ANYA), aki „fentről” vigyáz ránk:

AN – szumir ősi Isten – Dávid és Joan Oats írásában olvashatjuk, hogy ő AN(U) „a legfontosabb sumér (szumér) isten, az Ég istene, eredetileg az ég”. (Dávid Oats, Joan Oats 'A civilizáció hajnala': 41. old.).

Anu gyerekei, és egyben megjelenési formái:

AN + KI (szumír „Ég-Föld”) → ENKI - „a Föld ura” és AN(U) fia,

AN + LIL (szumír „Ég-Lélek”) → ENLIL – Anu lelke, vagyis a „Szentlélek”.

Gilgames eposzában olvashatjuk miként ENLIL az „Isten előszülöttje, a Világ Világossága egy napon emberi testet ölt és leszáll a Földre” (Jézus?) és „népével”, a Kos jegyében született EMBER-rel szövetséget köt (a „Szent”-Fokos története). ENKI „a bölcsesség Isten, szervezi meg a földet és meghozza a törvényeket”.

Gilgames hősmeséje az „istenekről” is beszámol, valamint UR városról így szól:

„A te urad megtisztelt úr, AN-nal ül a király az ég szentélyében

A te királyod a nagy hegy, ENLIL atya, mint... minden ország atyja, ...

Úrhoz érkezett ENKI, a mélység királya, elhatározza a sorsot, ...

Ó, te város, melynek sorsát ENKI rendelte el,

Ó, te, Úr szentélye, emeld föl nyakad az ég felé.”¹¹⁴

Egyéb, AN-nal képzett összetett szavak:

IL + AN („Élet-Csillag”) → (LAN) – magyar LÁNY, kelta LEIAN (!), és „jány”, mint az ír „ÍNION” (jín).

¹¹³ Dr. Zakar A.: A sumér hitvilág és a Biblia (I. A világ teremtése / Emesh és Enten), Garfield (USA), 44. old.

¹¹⁴ Dr. Zakar A.: A sumér hitvilág és a Biblia (I. A világ teremtése / Enki és Sumér), Garfield, 45. old.

AN + ANNA („Ég-Anya”) → INANNA – főistenség Urukban.

„Az ég nagy Úrnőjét akarom köszönteni,

Az Istennek szenteltet, aki az égből jön, akarom köszönteni.

Az Istennek szenteltet, az Úrnőt, akit az angyalok félve tisztelnek,

az ég hős Asszonyát, aki a teljes fényt árasztja ki,

SU nagy leányát, INANNA-t akarom köszönteni!” (szumír „Dal Inannához”).¹¹⁵

AN + ABA („Ég-Apa”) → (NAB)

magyar NAP („Napisten” / a „Napkirályfi”), szumír NAP (→ NIPPUR város a „Nap-kultusz” központja, ó-egyiptomi NEBU (→ NAPATA város Nubiában. AN + NAP > ÜNNEP (az „Isten” napja).

NAP(O)-CA a Nap városa („Nap-Föld” – szumír „KA” = föld, ország, „KÖ”).

MA + AN → (MÉN)

Talán a Ma-hon (őshon) „csillaga”, az anyajogú társadalom termékenységi istene, ANU társa: A-MUN a „Bika” képében ábrázolt Dél-Egyiptomi „Fő”-Isten, lásd: Amun-vallás.

MEN-ES az első (ismert) Dél-Egyiptomi „király”, MIN(O)-TA-ÚR-US az első „király” Kréta szigetén,

MÉN-UR-SZÉKE: magyar „Mennyország”,

MÉN-HÍR a „kelta” világban az Úr nevét „hirdeti” (a menhir a nagyon magas és egyedül álló megalit).

„Men” azt jelenti szumíruul, hogy „társ” (→ magyar MENYasszony / germán MAN(N) „ember”).

*A germánokról azt írják a lexikonok, hogy nevük eredete bizonytalan, talán (?) a latin „germanus”, -ből származik, ami azt jelentené, hogy „valódi rokon” („echt verwandt”). Kivel? Bili McKenney is, a 'The Celts: Europe's Peoples of Iron' című könyvében, felteszi a „nagy” kérdést: „kik voltak a germánok? Az ő-germánok, akiket a görög és a római ókor történetírói említenek, a mi egyenes ágú elődeink voltak?” – ő maga megadja a választ is: „Aligha.” (!) Az amerikai történész így folytatja: „A Kr.e. I. századig minden észak-európaít, a görögök és a rómaiak határozottan keltának és szkítának tekintettek” (!). Nem kelták voltak-e a germánok? – kérdezi a szerző. „Maguk a germánokkal kapcsolatba hozott szavak is kelta eredetűnek tűnnek: 'teutones' a kelta kifejezés általában emberre, míg 'germani' egyes szakemberek szerint egy kelta törzs neve volt” – fejezi be McKenney. (B. McKenney *The Celts: Europe's People of Iron: Wer waren eigentlich die Germánén? 122-123. oldal: „Waren die frühere Germánén Kelten...? ...unsere direkte Vorfahren f Wohl kaum. Höchstwahrscheinlich waren sie eine Mischung aus germanischen, keltischen und anderen Völkern. Bis in I. Jahrhundert v. Chr. betrachten die Griechen und Römer alle Nordeuropaer als Kelten oder Skythen; die Germánén galten damals noch nicht einmal als eigenständiges Volk... J Caesar bezeichnete den Rhein als Grenzlinie zwischen den beiden Völkern, den Kelten im Westen und den Germánén, die im Osten siedeltenf... Teutones' war der keltische Begriff für Menschen in allgemeinen, während 'Germani' für einige Exponenten der Name eines keltischen Stammes war.”)**

TA + AN → (TEN) (Ta-hon „csillaga”, az apajogú társadalom „Hon-Isten”-e)

A-TON az „Egyisten” (a Napisten)-vallás Egyiptomban. Kánaánban (Egyiptommal való egyesítése után) gyakori isteni szimbólum a kis bika (TINÓ?), Phöniciában isten ISTÁR gyereke, A-DON-IS. Őt a „görögök” is majd átveszik és ő lesz a férfi szépség szimbóluma. Az ó-görögök egyéb „TEN” isteneket is ismertek, így a vizek ura POSEI(=VIZEI)-DON (a latin NEP-TUN). Az ó-görög mitológiában harcias istennőkkel is találkozunk: mint A-TEN-NE („a férfias (ten) nő” – aki „védő-anyja” és névadója az ókori nem-dór, ill. a mai görög fővárosnak) vagy DEM-E-TER. A kelta

¹¹⁵ Dr. Zakar A.: uo. (XIV: Zsoltárrészletek, imák / Dal Inannához), Garfield, 210-211. old.

DON(N), a „Nagy-Apa”, akitől a legenda szerint „minden ír származik”, az avar IZ-TEN (szumir „íz” = „tűz”-ből), „Tűz-Ten” azaz „Hadúr”, a magyar IS-TEN („aki a Mindenható, Örök Isten, a Seregek Ura” [Biblia]) az „OS TEN” nevét őrzik, akár a germán (a keltáktól átvett) mondatkör főistene is O-DIN (aki ugyancsak a „hadak ura”).

A hun királyok címe TAN-HU (SANY-HU, Nimród TANA fia írja Kézai Simon Krónikájában (Endrei Antal 'A Nimród monda őstörténeti jelentősége') – ETANA meg egy sumér (h)ős, aki egy sas hátán elhagyja a földet és Anu égébe repül; ő az első földönkívüli utazás hőse. A japán „nap-császár” neve is TEN-NO (SANYO). Magyar „tenni” / „tanítani” / „táncolni” szavunk a TEN- / „TEVŐ”-ből származik. Sok európai folyó (IS)TEN nevét viseli: DUNA, DON, TANAIS (DONEC), TEMES, THAMSE (TEMZE). London: L(L)ON-DON(N) – keltául „Ten-Temploma”, mivel az angol főváros a „Ten-vizén” (Temze) fekszik. A magyar TEN-GER szónak az értelme, szerintem, a „(Nap)Isten Háza” – TEN-VAR (= GER, KER szumíruul és keltául egyaránt VÁR). Az ír DON „háza” a tenger közepén áll (itt nyugszik le a nap a kelták számára!).

Ha az AN „égi” otthont is jelent, bizonyára volt egy „földi” hon is: a „TA-ÚR”-hona, vagyis a T(A)UR-AN = TÚRÁN. Itt „volt” a „Világ Közepe” a hun-magyar mitológiában – itt volt a „király” széke, trón-(TA-ÚR-ON)-ja, háttal mindig is pontosan a Sarkcsillag („EST-AN”)-nak.

AN/ON

(> ó-egyipt. lakóhely – a Napisten székvárosa (Heliopolis): „ON” / akárcsak a magyar HON (ház, otthon, haza) = észT HÖNE, fmn HUONE, lapp HUONA és kelta HAIN (innen az angol HOME, német HEIM, francia OGNE, alpesi -ON/-IN).

„Honok”: (A)BA-BÁL-(H)ON (Babylon) > Bábolna kettő is van Magyarországon! IS-TÁR-(H)ON (Esztergom), (I)TIL-(H)ON (magyar Tolna és francia Toulon), BÁL-(H)ON (Belgium / Valonia); „BEL-LOVACI” az itt élő, őstelep kelták neve, BÁL-HON (Balánbánya – amely Bélbor, Balavásár, Bálványosvár vidékén található), BÁL-TÓ-(H)ON (Balaton), TO-HON (Tihany), PIS-(H)ON (Pozsony), HON(-D) (Hunyad és Hont vármegye) – „Kishon” sumérosan.

Egyéb „honok”: BIR-MIN-(G)HAM (Angliában – ősi kelta település), IN-GEL-HEIM vagy EDES-HEIM (Németországban – mindkettő ősi kelta település), BRET-AGNE, BOURG-OGNE, GASC-OGNE (Franciaországban), NEBIK-ON, RUBIK-ON, T-UR-IN (az alpesi térben).

A magyar (-NYE) rag is valószínűleg „hon”-t jelent, pl. : Er-NYE, Ger-NYE-szeg falvak nevében. Marosvásárhely környéke tele van ősi honokkal, ilyen a feljebb említeteken kívül: Bod-ON, Koron-KA, Sár-Omber-KE, Eger-SZEG, Pani-T, Berge-NYE, Agár-D, Csej-D, Kál, Bö, Mos-ON.

Átvitt értelemben is használjuk az „-any” (hon) rágott, mint pl.: ar-any, ásv-ány, bálv-ány, bizonyítv-ány, igazolv-ány, szerelv-ény, kötv-ény stb. szóban. Az „-any/-ány” ősi szórag, amelyet a „nyelvújítás” ismét életre keltett, „anyag” értelemmel (pl. „higany” = híg anyag).

„Honi” népek voltak az:

UNNI-k Alsó-Egyiptomban,

IONI-k a „szárazföldi” Görögország lakói,

HUNI-k az ÚR + HON (= Ta-UR-ÁN / IR-AN / HUR(I)KANI-tó vidékek) (ős)lakói.

Az „ÚR-HON”-hoz hasonló fogalmakkal találkozunk más szóösszetételekben is:

ÚR + MA → RÓ-MA (etruszk RU-MA vagyis az Úr-Hona, ezért „az örök Város”),

MA + ÚR → MAURIA, a sumir MAÚR-háza = MAR-TU, a kelták „boldogságos túlvilága” MAGH MÁR,

ÚR + TA („Úr-háza”) → ER-DŐ (ahol isten(ek), tündérek, szellemek laknak),

ERDŐ + (H)ELY / (H)ON (ERDÉLY Magyarországon / ARDENNE Franciaországban), ÚR + ERDŐ UR-ARTU (→ „AR-ARÁT”).

KI / KA / KO (szumírul „kő”, „ország”, „vidék”)

(lásd: „SÁ-G” (ŐS-KŐ) (BARCASÁG) és „SZE-G” (SZE-GE-D), valamint UR-UK, JERI-KÓ, KÁ-NAÁN, ARVORI-KA (Bretagne), MÉN-KÓ (Monaco, München) nevét).

KI + (E)LU (szumír. „LU” állítólag „urat” jelent, feltehetően helyesen „ELU” = élő / előkelő (→KÁL - az „ország-elő” : KŐ-ELŐ vagy KŐ-ÚR-ELŐ („KI-RÁ-LY”), KŐ-ÚR KER, GER (=VÁR). Ilyen „Kál-(vezette)országok” voltak a „KÁL-HON”-ok, a „COL-ONIÁ”k:

KAL(O)-TA (fővárosa „Hunyad”), KAL-ÁN (Hunyad (HUN-D) vármegyében),

(A)B-ÚR-KÁL-(H)ONA („Habúr(Ibér)-Kolónia”) Barcelona, és egyéb „római” kolóniák.

A kálok között az első lett az ELŐ-KÁL (ZD LUGAL, a „király” UR város(á)ban / LUGH, írek vezére (királya) / LUGAS, vezér Britanniában - mindketten a Tuatha dé Danann („Isten törzse”) népének vezére / Arpád magyarjainak egyik vezéri osztályát a „nemzetségi ELŐKELO”-k alkották! A sumerológusok „Lugal palotáját” É-GAL-nak hívják, értelme „nagy ház”. Ez egy magas (MAG NAGY), tehát nagy-az = mag-az = magas „épület” lehetett, az akkori ember számára egy amolyan „felhókarcoló”- vagyis egy „ÉG(nek)-ÁLL” (szumír-magyar közös szóalakítás: É-PÜL(-et) ÉG-FELÉ „ÉGal”?). EGAL „magas” értelemmel ma is használatban van a bretoniai kelta nyelvben; a bretonok hazájukat két részre osztják: egy „felső” BREIZH UHEL és egy „alsó” BREIZH ÍZEL (ír ÍSEAL „alsót” jelent) nevű vidékre. Itt egy „Laita” folyó is van. Ehhez hasonló, az „égalját” érő paloták nem is lehettek olyan ritkák. Nimród is épített egyet, a bibliai „bábeli” torony. Valamennyi sumér városban volt egy-egy EGAL. Innen származik az AKOL szavunk – „nagy ház” értelemmel (valamint a zsidó OHEL, német die HALLE, angol HALL vagy a latin SCOLA – és majd az egyéb „iskolák”). A „scola” egyébként nem más mint mással-hangzótörődással kimondott AZ AKOL (Z KOL[A]). Ismeretes, hogy még a 13. században is táltosaink körkápelnait IGAL-oknak hívták (lásd Theuton János főinkvizitor vezette inkvizíciós perek jegyzőkönyvét, 1265 -1272). Itt még titokban továbbélt ősvallásunk – a Napisten, a „Kör-Isten” hite.

Próbáljuk most röviden, kicsit logikusabban, mint ahogyan ezt a történelmi könyvek megírják, áttekinteni az ősidők történelmét:

Az első korszak – a „Kezdet” – nevezzük úgy, hogy az „Őskor”:

Adva volt egy Anyaföld” (MA), ahol megszülettünk és a „Földanya” (Ősanya) (MA-MA). Kialakult az „anyajogú” társadalom, a maga sajátos rendszabályaival. A vérrokonságon alapuló „nemzetség” élén a legidősebb NŐ – mindenki számára az ANYA – állt. Ezzel párhuzamosan kialakult a nőisten vagyis az Ősanya: ANU tisztelete. A művészetben az „anyaság”, „terhesség” ábrázolása, jelkép értelemmel bíró bemutatása uralkodik. Az emberi közösség élete az ANYA körül zajlik.

A második korszak – nevezzük úgy, hogy a „Középkor”:

Párhuzamosan a „belső” fejlődéssel zajlik a „terjeszkedés”, az „életter” kiszélesítése. Egy-egy család tovább, az Őstelep központjától távolabbra költözik és letelepszik („családi-telep”). Így jönnek létre a „tanyák” (TA), majd ezek köré kifejlődött „kiskirályság”, a (TA-TA)-k vezetésével. A döntési „hatalom” egyre inkább a férfiak kezébe csúszik, az „Ősanya” mindinkább csak „szakrális” szerephez jut. A férfi szaporodásban játszott szerepének felfedezése eredményezte, az Ősanya mellett, a férfi-„szex”-istenek („men” sumír „társ”, férfitárs) és a phalusz-szimbólika megjelenését. Az ember- és állatállomány szaporodása állt a társadalom központjában.

A harmadik korszak – legyen ez az „Újkor”:

A népszaporulat következtében szükségessé válik újabb és újabb területek – sokszor távoli vidékek, amelyek már a nép „életterén” kívül estek – felkeresése „letelepedés” céljából. Ezt a folyamatot a magyar népmesék mutatják a legjobban. Itt a „királynak” mindig három fia

van. Az első kettő – különböző úton-módon – népével együtt tovább költözik, míg a harmadik, a legfiatalabb öröklí a család földjét (országát). Míg a nagyobbak apjukkal erre meg arra kóborolnak, vadásznak, harcolnak, kalandoznak... a legkisebbik fiú feladata a „ház tüzének” őrzése: „ez soha ki ne aludjon!” Ezt a szerepet viszi tovább később, a fivérek elköltözése után, a „haza” („hon”) gondviselésében és fejlesztésében. Ő – a harmadik – öröklí tehát a családi házat, ő tehát már születésétől fogva a „KISAPA” (> „KüSABA” > „ÜCS-ABA” > CSABA) vagyis az, „Öcsi”.

A kelták „robbanásszerű” elterjedése Európában, formálisan „ellepik” Európát pár száz év alatt, csakis a „kolonista” eszmével, életmóddal magyarázható. Őket, a KEL-tákat, KAL-ok vezet(het)ték újabb és újabb „ismeretlen” világrészek felé. Az ókori történészek és utazók egy kimondottan terjeszkedési-örületnek tekintik a kelták, a szélrózsa minden irányában történő, szétvándorlását (=a gyarmatosítás). A skótok az Ír-szigetről költöztek mai szálláshelyükre – itt „KLAN”-(KÁL-HON)-okba osztják fel országukat.

A magyar „világban” az elsőszülött fiú neve a KÁL (~KA-(L)IL / GU-IL >) lett, mint „GIL-GAMES” / „GÜL-BABA” / „GYULA” nevében is. Hányszor mondjuk szeretett gyermekeinknek ma is: „kis életem” KA-IL / „kicsi lelkem” KA-LIL.

A kálok hozzák létre, tehát, a kálhonokat (kolóniákat). Ezek már nem családi / vérségi rokonságon alapulnak, ezek kizárólagosan politikai–gazdasági érdekközösségek. Így aztán szükség volt a „vezér” kiválasztására – a legjobb, legerősebb, legügyesebb kálok közül. Ez lett tehát az ELŐ-KÁL (LUGAL, LUGAS, LUGH).

Mint ahogyan már említettem, a „gyarmatok” a nép „életterén” kívül estek. Az élettér „határai” adva voltak. Vagy a természet szabott az élettérnek határokat – tenger, sivatag, magas hegyek – vagy az „összeütközés” más népekkel zárta el a terjeszkedés útját. Két „élettér” összeütközése vezetett az első háborúhoz. Az „állandó” határvillongás, a háborúk csak fokozták a közösség „polarizálódását” a férfi-vezérek köré. Kialakul a „férfijogú” társadalom. Ennek jelképe a katona-király és ezt a „katona-királyság” intézményét jelképező egyeduralkodó férfiisten (TEN), a „Mindent-TevŐ”, a „Mindenható” Hadúr-ISTEN, bibliai megfogalmazásban a „Seregek Ura”.

Az eddigiekből kivehető volt a „családtag” – „föld” párhuzamos megnevezése, ugyanabba a fogalomkörbe (és hangcsoportba !) tartozó szavakkal :

MAMA (anya) és MA (föld / „őshaza”), ill. TATA (apa) és TA (tanya / újabb keletű „hon”).

Ebből az analógiából kiindulva logikusan várható a KI / KO (föld / „ország”)-nak megfelelő „családtag” neve is... Feltehetően, ahogy a MAMA / ANA az anya megfelelője, valamint az ABA / ATA az apa neve volt, ugyanúgy várható egy valamilyen „(A)GU / (A)KA” szó, amely az utódot / a gyereket volt hivatott megnevezni. Van erre bizonyíték ? Aligha. Elvégre a régmúlt idők „bizonyítékai” sajnálatosan kevesek. Többnyire a logikára, az intuícóra kell építeni, a tárgyilagosság és a „jóérzés” megőrzése mellett.

Pár példával szeretném még alátámasztani állításomat:

- EnKI, An(u) fia, a „Föld ura” (v. ö. Jézus az Isten fia, egyben maga az Isten),
- a kisbaba GÜGYÖG (ma is DU-DU-nak, TI-TI-nek vagy KI-KI-nek becézik); DUDU és TITI a gyerek neve volt (megszólítása) a szumíroknál és Egyiptomban,
- a (-KA, -KE, -KI, -EK, -K) (KIS=) kicsinyítő képző (nem szláv „átvétel”, mivel a kelták is használták), ez így megmaradt a mai francia nyelvben is: lásd Matini-que, Veroni-que stb., magyarul Martin-KA, Veron(i)-KA,

KIS szavunk, elemeire bontva: KA-/KE-/KI-AZ, azaz „becézett értelemmel bír”,

- előszülött fiú a KÁL – mint már említettem, ennek országa: KÁL-HON (lat. COLON-ia) = KAL(O)-TA,
- „GA-U”-(„KO-U”)-kbe volt Egyiptom feloszvtva – mondják a német történészek; Németországban is találunk ilyen „ME-GYÉ-ke”: Breis-GAU, Rhein-GAU, GAU-Algesheim stb. a volt kelta vidéken,

– a mindenkori mítoszokban a Nap – mint Isten – valamelyik „ősibb” Isten/Istennő fia, a KÁL-ÖS / KOLOS (COLOS-US), majd „egyesül” az Ős-Atya szimbolikával: KÁL > KELŐ, az ATYA benne új életre kél, mint akár csak a NAP, ki minden reggel „újjászületik” (→RÁ-KEL = reggel).

Mindig is meg voltam győződve arról, hogy Kolozsvár latin nevében, a mi magyar „NAP” szavunk ékeskedik:

(KOLOS(z)-VÁR vö. NAPO-CA = NAP-KŐ vagyis „Nap-országa”, egyszerűen „KELET”, ill. KELŐ-TA / KALOTA – a KELŐ-(ŐS)-TÁja (-háza, -országa). Ezen dolgozat megírása közben „jött” a szükséges bizonyíték is. Kézhez kaptam a 'Magyarok világlapja' 1994-es novemberi számát, és ebben egy érdekes beszélgetést olvashattam Dr. Ferenczi István régésszel. A kitűnő tudós a következőket közli: „Kolozsvár területén, a trákokat jóval megelőzve, valószínűleg mezopotámiai kapcsolatokkal rendelkező népesség telepedett meg. A leletek jellege összecseng a Gilgames eposz egyik leírásával, mely szerint Mezopotámiából bizonyos időszakban „UTÁ-NAISTIN népe” nyugat felé költözött. Ha ez a monda valós, akkor feltételezhető, hogy a Folyamköz területéről Kis-Azsián keresztül, a Balkán-félsziget keleti részein haladva, a Maros völgyében, sőt Kolozsvár környékén is ilyen fajta népesség közösségei telepedtek meg.” Természetesen feltevődik a kérdés, miért hazudna a „Gilgames eposz” írója? Sem politikai, sem sovíniszta érdekek nem kötelezték erre! Csakis az igazat mondhatta.

Az „UTÁ-NAISTIN népe” bizonyára „UTU-NAPISTEN népe” és tudjuk, hogy UTU (=ATYA?) volt a szumírek Napistenének egyik neve! Tehát, nyilvánvaló az összecsengés NAPO-CÁ-val. Ez a néptöredék (telepések), természetesen az istenük védelme alá helyezték a várost. Feltehetően egy vallási központ is működött itt (> Szent-Mihály templom!). Waddell beszámol arról, hogy „Szent Mihály” személye mindig is egy „helyi” ősi istenség „pogány” kultuszát váltotta fel – így a skóciai Aberdeen város védőszentje „SAINT MACHAR” esetében is. (Baráth Tibor 'A magyar népek őstörténete': III. kötet, 46. oldal.) Skóciában egy helyi, tehát őshonos „Machar” istenség? Az óhéber NIKAEEL (Mi-cha-el) jelentése egyébként „Istenhez hasonló, aki olyan mint az Isten”. Így volt ez tehát, a skót (Szent-)Machar vagy Makhair esetében is, ahogyan ez a brit tu-dósnál olvasható. Mikéél lágyabban kimondva MI-SA-ÉL / MÁSA-ÉL vagy ÉL-MÁSA? – mint ez AL-MOS nevében is nyilvánvaló. Említésre méltó, hogy a magyar Szent Koronán elől Jézus (Isten) képe látható, vele szemben, vagyis hátul az ellenoldalon „egy Mihály” tekint le ránk. Hogy ez a kép egy bizánci császárt ábrázolna, legyen az éppen egy Dukas névre hallgató Mihály, szerintem csak „belemagyarítás”, erre semmilyen bizonyíték nincs. Ellenben „Mihály” az Isten képmása, egy ősi istenség jelképe – így a magyar Szent Korona a múltat a jövővel ötvözte egyggyé.

Kolozsvár vize a „SZAM-OS” a SZEM-ŐS (a sumerológusok „SÁMÁS”-a) nevét őrzi. Nem csak Erdély, de Skócia kelta „fővárosa” is a Napisten nevét dicsőíti: GLASGOW („KOLAS-KÖU”) mint KOLOS(z)-VAR.

A Gilgames-eposz másik fejezetében (XI. tábláján) is találkozunk „UT-NAPISTI” személyével, mégpedig ő menti meg az embereket (Enlil „népét”) a Vízözön elől:

*„Ami engen magamat illet, semmi titkot ki nem fecsegetem, csupán eggyel, a legméltóbbal. láttattam jós-álmot, hogy végképp az emberi nem ki ne haljon!
A derék hajós, UT-NAPISTI, íme, tanácsot vár mitőlünk! - így ÉA.
Szavára megenyhült ENLIL s a fedélzetre lépett: ...
Ember volt eddig UT-NAPISTI, embermódra küzdött, törődött mostanától asszonyával együtt hozzánk, istenekhez hasonló!”¹¹⁶*

UT(U)-NAPISTI(N) nevét „templom” szavunkban is megőriztük (és őrizték mások is). Ha ezt a szót felbontjuk elemeire : TE-MP-LOM megfejthető a rejtélyt „uTU-NaP-LOM”, (LOM = LIL HON, „a Lélek hona”), vagyis „Atya-Nap Lelke-hona” a templom. Figyelemreméltó, hogy welshül LLON a templom neve. A Nyárád-menti ember ma is így hívja: „TENPLON”.

¹¹⁶ Dr. Zakar András: A sumér hitvilág és a Biblia (IV. A vízözön), Garfield (USA), 75. old.

Másik szavunk az „Úr házának” megnevezésére az „Egyház” (pl. Egyházasközpály). P. A. Diemel a 'Sumerisch-Akkadisches Glossar' című írásában azt találjuk, hogy szumír nyelven ISTIN, ISTANU, ESTÁN vagy ISTE jelentése „egy” elvont értelemben: egyetlen, egyedüli, az egyedülvaló¹¹⁷ – mint az Isten. Nem számjegynév, mert ez EG, GI, EDU vagy AS – mint a magyar EGY / és az ASz a kártyában(!). Ezek szerint nyilvánvalóan az Egyház az Isten-háza (uTU-NaP-LOM).

Az „ISTEN ISTEN” köszönésünkben, gyökereink köszönnek vissza, ma azt mondanánk: „EGY ISTEN”.

A „gyerek” fogalmát kifejező KA / GA összetett szavakban még nyilvánvalóbbá válik: GA + ÚR → G(Y)A-ÚR:

(H)ON-G(y)AÚR (HUN-GAR, UN-GAR, ONU-GOR, ÜN-GÜRÜSZ) – „a hon gyereke” és

MA + G(y)AÚR, értelme feltehetően az „Anyaföld (Óshaza) gyereke”, vagyis MAGYAR. A „magyar” az ősi (és újabb) krónikákban: MA-GI, MA-DI, MA-ARI, MA-RI, MA-ORI, MA-URI a Kr. e. 17–5. században, majd MA-GARI, MA-KARI, MA-CARI, MA-HARI, MA-TARI, MAZARI, MA-XARI a Kr. e. 5. századtól a Kr. u. 10. századig.

Minden egyes, a magyarokat megillető, másfajta név hasonló minta szerint jö(hete)tt létre: hon + gyar = HUN-GAR, UN-GUR, WEN-GER, MA-DJAR, MA-GHIAR, vagy BAS-KIR (bas-gúr).

Az az elképzelés, hogy GAÚR / GUR / GYAR „valakinek” (Istennek) vagy „valaminek” (óshazának) a gyereket jelenti, egészen bizonyosnak tűnik mivel, hogy

- az oszmán is mindig a „gyaurokat” akarta legyőzni, – és ezzel mindig is, izárólagosan a „MA GYA(U)R”-okat jelölték a Fényes Porta írnokai,
- GWR (gúr) a mai welsh nyelven „férfit”, „ember”-t jelent („man, husband”),
- GYAR is feltehetően eredetileg csak a „fiú”-gyereket jelölte (a Székelyföldön ma is),
- örmények telepedtek le a hajdani hurriai földjén (Urartuban) > ők az ÚR-MA-HON-iak; a germánok meg G(y)AR-MA-HON-iak („Gyarmat”-on lakók). Egy „GORMAN” (germán?) nevű népről *Josephus Flavius* is megemlékezik 'A zsidók történetében', és róla azt írja, hogy „így hívták egykor a mostani galatákat”. A galaták, a Kis-Azsiába került kelták görögök által adott neve. A „germán” névről állítja *McKenney*, hogy ez egy kelta törzs neve volt, ezek szerint az ún. indo-germánok egyik alappillére csak átvette nevét egy korábban ott élt néptől (törzstől)!

A két előbbi szó / fogalom: MA(T) és GYAR megfordítva, eredményezi a „GYAÚR-MA(T)”-ot, a „gyerekek” által létrehozott új település fogalmát, vagyis a „gyarmat”-ot.

QUALED-(D)JARMO (Kelet-Gyarmat) vagy JERI-KÓ a Régi Keleten, illetve GYAR-AK, JÁRA, GYERGYÓ, Balassa-GYARMAT és Kürt-GYARMAT a magyar világban.

A germánokról azt állítja McKenney, hogy az ókori leírásokban emlegetett „germánok” eredetileg nagyon vegyes népség – kelták, valódi „germánok” és más népek vegyülékéből álló közösség – voltak, és a kelta „életértől” északkeletre éltek, kelta „vezetés” alatt - vagyis egy amolyan kelra „márkán”, „gyepün”, „gyarmaton”.

GYER-EK szavunk hasonló minta szerint jött létre mind a LÉL-EK, AL-AK, ÉL-ET vagy ÉPÜL-ET szavunk. A további példákban is a „gyerek” szavunkkal találkozunk:

- ANA + KA, értelme anyagyerek/anyácska → ANIKÓ, ENIKÓ /ANNEKE (dél-német keresztnév),
- a gyereket GYÁRtják, GYÚRják (Isten is „meggyúrta” Ádámot);
- a gyerek a család ÁGA és EKE, őt az ÉG küldi és az ÉG-LELek (az „IGI(G)-LIL”) hozza személyesen, vagyis az „ÉG-LIL-JA”, a (É)GO-LYA.

¹¹⁷ Dr. Zakar András: A sumér hitvilág és a Biblia, 20. old.

A Szentlélek szerepe a „Fogamzásban” valamennyi nép (amely egyáltalán „múlttal” rendelkezik) mondáiban szerepel. A mindenkori „Megtermékenyítő” madárként száll a földre, akárcsak a magyar TURUL (= aTa-UR-LÉLek [„Atyaúr-Lelke”]) vagy a „Szentlélek”, aki teherbe ejti ősanányánkat: Emesét / Máriát (/= „Anya”).

A mindenkori mitoszok, mondák „más” gyerekekről is beszámolnak: ezek a „szárnyas-”, tehát „égi-gyerekek”,

AN + GYAR, az „Ur harcosai”, AN + KÁL, az angyalok.

A „vizet” négyféleképpen neveztük: ada, (h)ab, pis és bor:

ADA (nagy víz, folyam).

- ez ma is az törökül, ADA – „nagy víz” (lásd: ADA-KALEH sziget neve = „víz-hegy”),
- IDI-KLATH – „Keleti-ügy” (vö. a kelták szava az „őshazára” GWLAD (gulad) → „Kelet”?),
- IDI = ÜGY (magyar, értelme folyó) → FEKETE-ÜGY Háromszék vármegyében,
- UDI-NE („Vízthona”) Olaszországban, pontosabban Friaulban, ott, ahol még most is avar várak dacolnak az idő múlásával (innen nem messze van Aquilea – ahonnan Velencét megalapítva menekült el a lakosság Attila hunjai elől, meg Gorizia – magyarul „Várad”, is).
- ADA + (H)ON → ÉD-EN (Éden kertje a Bibliában), az „ÜGYHON” – a mocsaras, csak lecsapolások útján lakhatóvá tett „Sumér”; a Paradicsom ettől keletre van?
- „(A)N-AR-Ada” a Nyárad / „Í-KÁL-hON-iDi az Ikland-patak Marosvásárhelynél. Az a tény, hogy szülővárosom vidéke egy „Kálhon” – egy „új” település – magyarázza a középkori „Novum Forum Siculorum” latin, ill. „Neumark” (vég „-t” nélkül!) német nevét is (a Neumarkt csak későbbi fordítás, az újabbkori magyar névnek, amelyet az ősi Székelyvár, Bethlen Gábor urunk kegyelméből kapta, a 17. század hajnalán).

Az „ADA” szó további fejlődése az ITIL szavunk, mint pl. ETELKÖZ, ITAL-IA, ATL-AN-T(isz) vagy TOL-NA Magyarországon és TOUL-ON Franciaországban, mindkettő egy-egy „Vízthon”.

Ebből az „itil”-ből származik az „ital” szavunk.

A nagy folyók („folyam” olaszul „fiume” / a kis „ár” neve meg „rio”!) a mindenkori Úr nevét őrizték:

Istár és Ten (Duna), Ten-(v)iz (Tanais / Temes / Temze ill, Thames); Jer-Ten (Jordán)-folyó azon a vidéken kanyarog ahol Jeri-kó (?) meg Tábor-hegy, Magharét („Nazarath”) és Skythopolis is fekszik, a Kánaánban. „Don” keltául hullámot jelent, a kelta nyelv fantasztikus „hajlékonyságának” bizonyítékául: „aDA-hON” amolyan „vizány” (erre még csak a „magyar” képes). Feltehetően a szkítáknál is ismert lehetett ez a fogalom (lásd: Don-Apa-Úr [> Dnyeper] vagy Don-Istár [> Dnyeszter]).

Ugy magyar ÜDE, ÜDItó, UDUló, ÜDVÖS, ÜD-vözítő (innen a román UD - vizes, nedves), mind más idegen szó is (angol water – víz, wet – nedves, német Wasser, latin aqua vagy szláv woda – utóbbi három a „víz” neve) az ős ADA/IDI szótagot vitték tovább. Ide sorolható még a magyar „vizelet”-et kifejező HÜGY, és az ezzel kapcsolatos „ÜGYintézés” is.

(H)AB (a „habzó” vizek neve)

- HAB a Nílus, HABUR az Eufrátesz mellékfolyója, ABER egy skóciai folyó neve,
- *Baráth Tibor* ‘Magyar népek őstörténete’ című könyvében megemlíti egy „HABASHON”-t, Felső-Egyiptomtól délkeletre a Vörös-Tenger partján (> Abesszínia);

- az egyiptomi papok egy részének a neve ABAS volt, valószínűleg a Nílus vizét használták a szertartásokon (HAB [magyar] = HUFen [mai welsh „hab”]);
- a „HABUR” folyó volt a mindenkori természetes határ a keleti (folyamközi) és nyugati (hetita) népcsoportok között, átlépése „háború”-t jelentett (a „határzónában” élő törzsek nyelvét vették át a beköltöző zsidók > „héber”). Érdemes felfigyelni *Josephus Flavius* vagy *Ieronimus* által is emlegetett Noé fiainak történetére. Ők szétosztották a „Világot” egymás között: Japhet Európát kapta, Cham Afrikát, Samnak meg Ázsia jutott. A felosztás valódi földrajza majd a későbbi szövegből kitűnik, mivel Japhetnek hét fia volt, és ezek országa a Taurusz és Amánusz hegytől a Tanais folyóig húzódott, Cham utódai (pl. Kus) a ma „Mezopotámiának” ismert vidéken laktat (lehet, hogy Egyiptomban is). Az Ararátról kiindulva, valószínűleg a Habur az egyik „határfolyó” volt: a Japhet- és a Cham-nemzetség, a jap-hét-iták és ham-/hun-/kún-iták között.

Érdekes, hogy ADA és HAB az „atya, ill. apa” szavunkhoz közel áll, egyébként minden nagyfolyónak az „istenét”, a hellenisztikus művészet, egy idős férfiként ábrázolta!

PIS („víz”)

- innen származik a magyar VÍZ, valamint az ír UÍSCI (esk’) (=, „víz”); a Whisky (vízke) értelme „életvíz”.
- PES-T („Víz-Ta”), POZSONY („Vízhon”), PIS-KI („Víz-kő”), PISA, PÉCS, VISE-GRAD („Vízvár”), a német WES-ER folyó és die WIESE (berek) vagy az észti eredetű VISZ-TULA is az ősi (PIS) szóból alakult.
- „PIS” ó-egyiptomi szó, értelme egyszerűen „víz”, megmaradt eredeti formájában a mai magyar (és egyéb idegen) nyelvben és nemzetközileg a vizelet és vizezés kifejezése. A magyar női nemiszerv nevében valamint az angoloknál is a „BITCH” (bics) – magyar értelme „könnyelmű hölgy” – szóban ugyancsak a „pis” rejlik. Lásd még POCS-oly-a.

BOR (feltehetően gyógyvíz / sós vagy egyéb ízű víz / ásványvíz)

- a kelták „gyógyvíz”-isten „BOR-VO” neve mennyire közel áll, még a „hivatalosított” magyar történetírás által is honfoglalás előttinek tekintett, „ORVOS” szavunkhoz. Elképzelhető ugyan, hogy VÉR szavunk is a BOR származéka (b = v). A vér ásványokat szállít, így egyben maga egy „gyógyvíz”.
- BOR-SZÉK, BÉL-BOR a Székelyföldön mind ásványvízzel állnak kapcsolatban, a francia BOR-DEAUX (a rómaiakori BUR-DIGALA) Aquitánia („Ada-Tanya”) fővárosa nevében is ugyan csak a „bor” szógyök áll.
- BOR-OSTYÁN-KŐ („Víz-Östen köve”).

GAR (szumír „KŐR” / VÁR)

Az egyes településeket meg kellett a rablóktól, „barbároktól” vagy a szomszéd hadseregétől védeni, ezt szolgálta a települést vagy a település központját képező vezéri lakot KÖRÜL-fogó akadály, ZÁR (szumir DAR) megépítése (lásd: DAR-AMU = ZÁROM – a közös magyar-szumír nyelvtan egyik bizonyítéka: a ragozás).
→ MOHENJO-DARO az Indus nyugati partján, ZAR-A a dalmát parton.

Dr. Padányi Viktor ‘Dentu-Magyararia’ című rendkívül értékes könyvében olvasható, hogy: „GAR, GER, KUR dialektikai változásokban... annyit jekent, mint KŐR KERÜL, KERÍT, KERÍTÉS; fal, ami KÖRÜLvesz, eltakar, védelmet nyújt. A magyar KERT (eredetiig udvart jelentett), KERÍTÉS, GARAD, KARÁM, KARIMA, GYÜRŰ” – tennem hozzá: KORONA – “mind a szumir GAR utódai.” Lásd még: KORON-KA, KORON-D (falu Maros-, ill. Udvarhelyszéken). Itt érdemes megemlíteni, hogy a kelták is „CORON”-t használtak, vezérüket ők is pajzsra emelték (ismerős ugye?). A rómaiak nem viseltek „koronát”, így Európa semmiképpen sem örökölhette tőlük a korona viselésének szokását, a „koronázást”. A fának is koronája van, ezért a „fa” írül „CRANN”. Szarvas (azaz

„agancsos”) keltául CERNNUNOS¹¹⁸ ugyancsak a KORONÁS-ra utal. A szumír GAR-ból származ(hat)ott a magyar VÁR és a kelta (welsh) CAER (ker), ill. (breton) KER. Más magyarázatot nem találok a közös VÁR szavunkra, mert senki más a környéken nem nevezi így erődítményeit. Egy keltakori település neve Bretagne-ban „GÉR-VRAS” / a francia fordításban „Grande Ville” – ez azt jelenti magyarul, hogy ÓRIÁS-(akár URAS / ERŐS)-VÁR. Az (ős)breton „GÉR” a mai breton KER, ill. welsh CAER, a magyar VAR megfelelője. A „VRAS” szó értelme még nyilvánvalóbbá válik, ha szem előtt tartjuk a magyar közép-(és újabb)-kori iratok latinbetűs kínlóadásait. Így, például, *Forrai Sándor* ’Az Ősi magyar rovásírás az ókortól napjainkig’ című könyve 201-ik oldalán, a névnapokat taglalva, az augusztus 6-iki „Úrszine” napjával kapcsolatban, a régi naptárainkban szereplő beírásokból a következőket idézi:

„VRNAC MEGVÁLTOZÁSA NAPIA” (a müncheni-kódexben), illetve
„WRAK WALTOZATYA” (a Batthányi-kódexben).

Hamár magyar szavak latinbetűs átírása megszülte a „VRNAC”, ill. „NWRNAK” torz szavait, holott mindkettő egyszerűen azt jelenti, hogy „ÚRNAK”, könnyen elképzelhető (sőt el is fogadható), hogy a kelta „VRAS” is egy latinbetűs át(el)írás szüleménye. Itt is a kezdő V-betű, a latin írásban ismeretlen U-betűt helyettesítette, vagyis a kelta település (romjai) nevében „URAS” szavunk rejlik, mégpedig tökéletesen helyes magyarsággal!

Az avarok híres vár-(„avar-ring”)-építők voltak: nyilván, mivel a GER szumírban VÁR is, GYÚRÚ is, KÖR is!). Ők hagyták ránk: GYÓR (és egyéb Győr-ök), Vise-GRÁD (Víz-Várad), No-GRAD (Asszony-Várad), Cson-GRAD (Attila várának emlékét őrzi (?)) - SEÁN (son) óst jelent írül), Aranyos-GYER-es, GÖR-gény, GYER-gyó, E-GER várát. A hysosok fővárosát, a Nílus-Deltájában „AVARIS”-nak ismeri a történelem, Vercingetorix kelta vezér vára meg „AVARICUM” volt, „MAGYARÓVÁR” egy város Magyarországon. A kimondottan erőddé kiépített helyiségek nevében megjelenik (mint későbbi tolda-lék is) a GAR/KER szótag:

EGER, GYŐR, CAERDYDD (Cardiff). Így alakult ki a „váras” fogalma, azaz a VÁROS (breton KER).

Befejezésül még három rövid kis „játék a szavakkal”:

PENCE (pensz) – angol (apró)-PÉNZ többesszámban, egy az PENNY – ezek mindig „FÉM”-ből készültek. A „PÉNZ” nem egyéb mint „AZ PÉN” vagy „PÉN(= FÉM)-ES” (> PENGÓ) és ha sok pénz együtt van akkor „PENEK” (> PENeK > PANeK > BANK?!). Ahol a fémekeket kitermelik az a „FÉM-(hona)-NYA” (> „BÁNYA”), a FÉM azért „fém” mert „fénylik” – a „fény” (FÉNY = PÉN) pedig a „NAP” visszafelé.ű

CABALLUS – latinul (innen vették az új-latin nyelvek is szavukat) = LÓ. Lágyabban ki-ejtve „GA-BAL-LU” szumírul (GU nyak, torok, GÉGE, iGA + ABAL szarvasmarha) azt jelentené, hogy „keményen dolgozó, mint az igavonó ökör = GÖBÖLY (*Dr. Padányi Viktor* ’Dentu-Magyarica’ könyve nyomán), vagyis „gubálni” = keményen dolgozni – mennyire hasonlít a magyar a szumírra, hogy csinálták? A „lovass népek” a lovat mint közlekedési és harcászati eszközt felnyergelve használták (hurrik, aszír-(HÚSZÁR)-ok, szkíták, kimmerek, kelták, hunok, avarok, magyarok), A többiek ezt igazából használni soha nem tudták, harcban is csak „közlekedési” eszköz maradt. A többiek számára a

¹¹⁸ Cernunos: A párizsi Cluny múzeumban található dombormű egy szarvakkal díszített férfi alakot ábrázol. A szarvak láttán, és mert a régi (és a múltba ragadt agyú) történészek azt hitték, hogy a kelták udvariasságból latinul beszéltek, vagy ha mégsem, hát latinul nevezték el „isteneiket”, felkiáltottak örömeikben, hogy íme a „CER-nunos”, holott a felirat csak annyi, hogy „ERUNO”. Erre okosék azt mondták, hogy lekopott a kezdő „C”. Pedig ez a felirat keltául van: „Er-ninos” és megegyezik a breton AROUN, vels ARAWUN nevével. Ő volt a „Green Man” (a Zöldember), amolyan „ördög” (ír „úrduine”) aki a másvilág alján őrzi a ősök tudásának kútját. (Lásd később.)

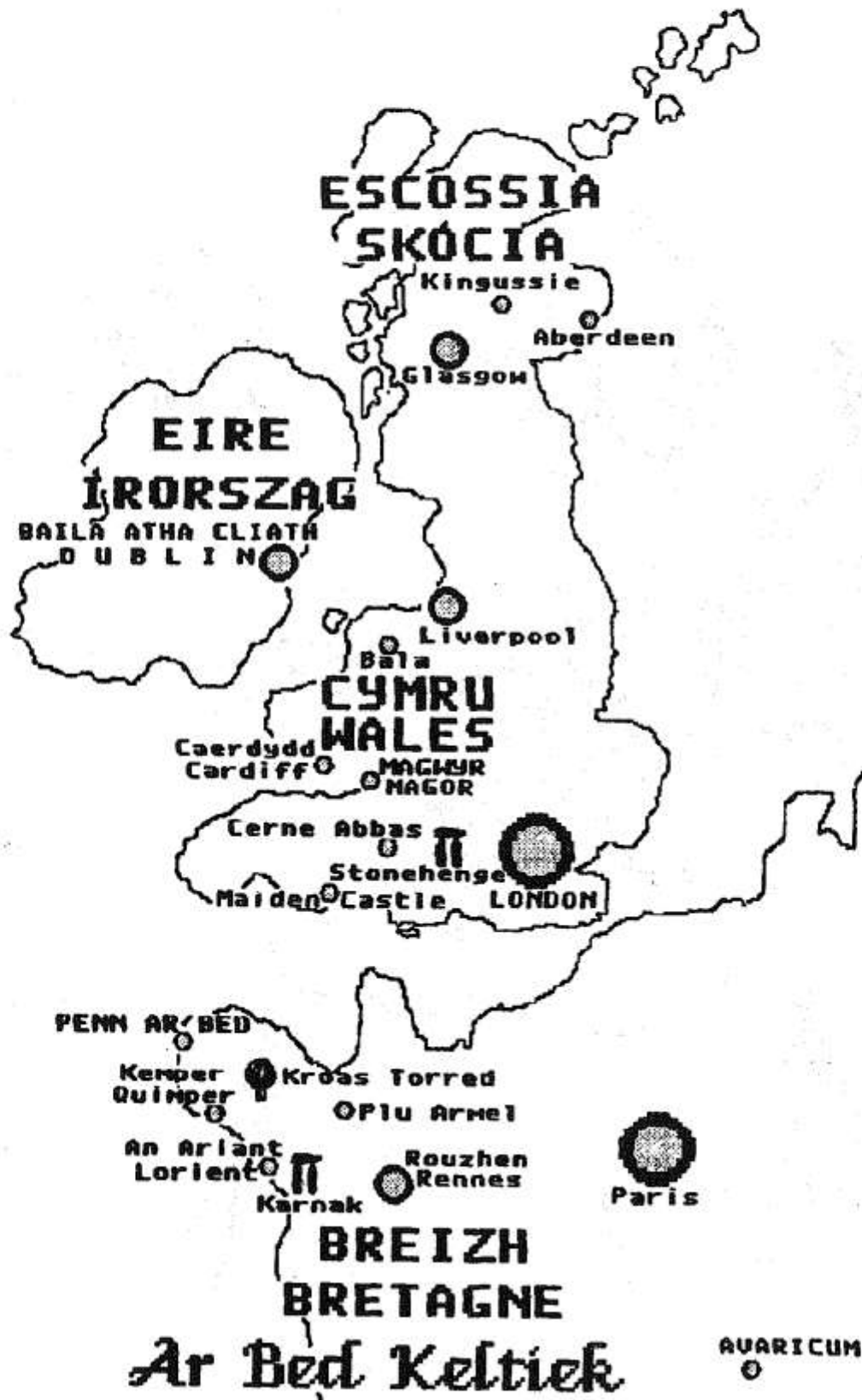
„ló” csak igavonó „mezőgazdasági” funkcióval bíró háziállat, tehát CABAL-LO = GUBALU-LÓ (→ két magyar szó rejlik benne: GEBE(lö) + LÓ!
KAVALIER – németül „lovagias férfi”, magyarul GAVALÉR (udvarló). Miért „lett” ez magyarul G-vel? Nem tudtuk kimondani K-val? Hiszen más „átvett” szót képesek voltunk kimondani K-val (nem mondtuk sem azt, hogy „Girály”, sem azt, hogy „Gároly”)! Vizsgáljuk csak meg, ki volt az udvarló? – A vőlegény! Hogyan történt (történik) a menyasszony lakodalomba vitele? – A feldíszített „ökör”-szekéren! – a GÖBÖLY húzta nászszekéren! Tehát, a „GUBALU-ÚR” vitte nászútra a menyasszonyt, vagyis a GAVAL-ÉR!

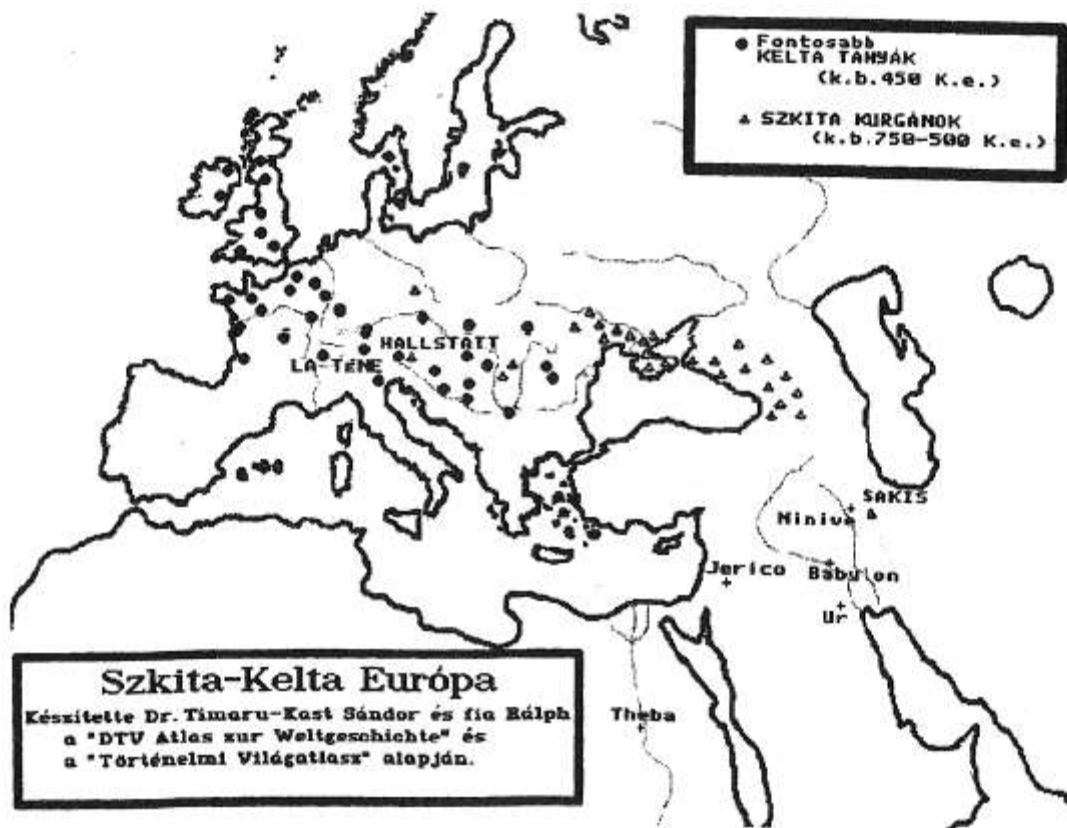
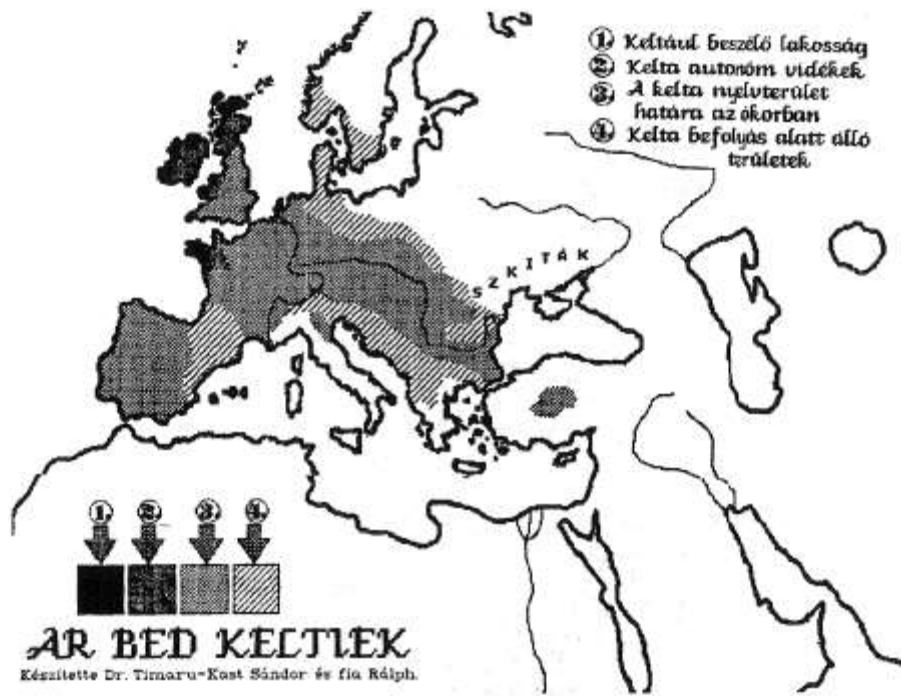
„Erunos”

Szkíta íjász: a reflexij felajzása.

Készítette: Dr. Timaru-Kast Sándor és fia Rálf.

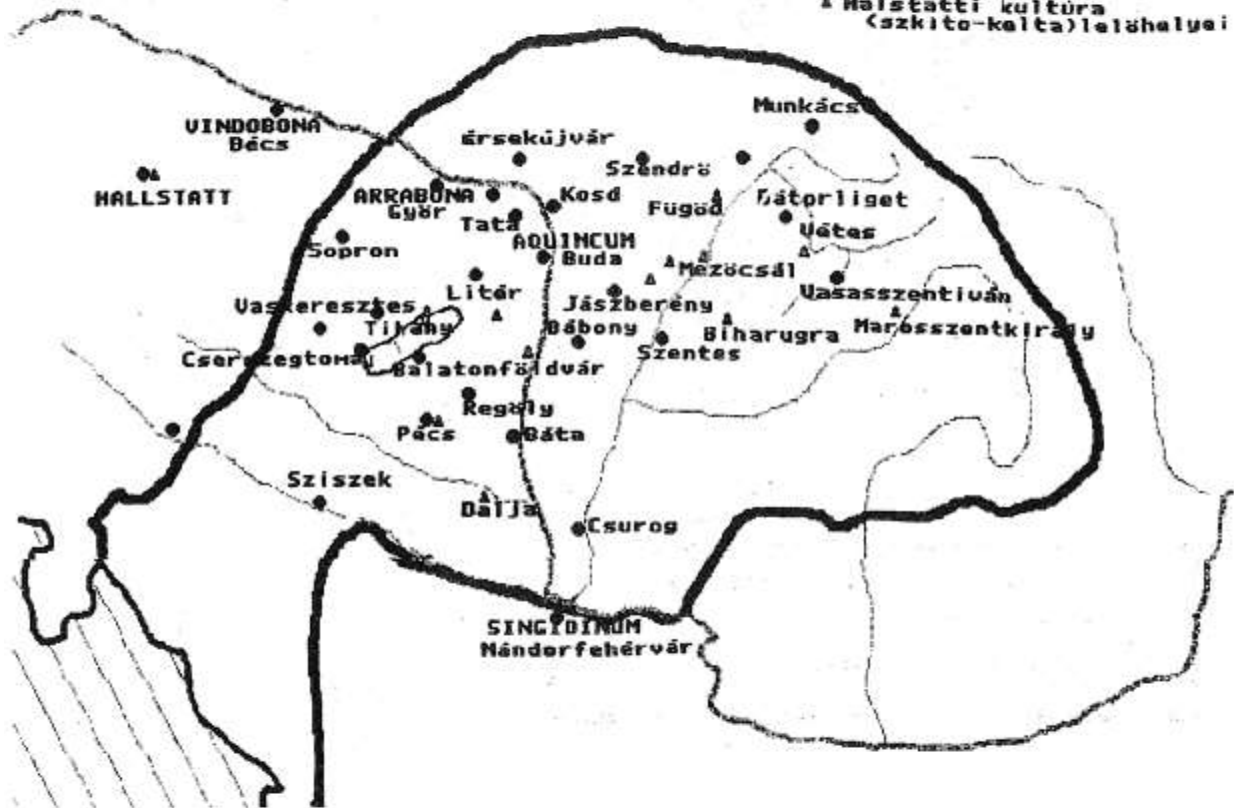
Készítette: Dr. Timaru-Kast Sándor és fia Rálp.

VASKULTÚRA MAGYARORSZÁGON

(k.b. K.e. I. évezred)

● KELTA TELEPÜLÉSEK
MAGYARORSZÁGON
(AQUINCUM) kelta eredetű
római név

▲ Halstatti kultúra
(szkito-kelta) leihelyei

Készítette: Dr. Timaru-Kast Sándor és fia Rálp.